

ger, jeg maa gøre med Hensyn til enkelte Vædringsforslag, som den ærede Ordfører omtalte. Hvad først angaar Vædringsforslaget til § 3, som gaar ud paa, at der skal bevilges en Sum af 22,000 Kr. til Forandring i Bygningerne paa Usherød Klædefabrik af Hensyn til de Fordringer, der ere komne frem om Assuranceforhøjelse, da vil jeg dertil sige, at det egentlig forekommer mig, at den ærede Ordførers Motiver ikke vare meget overbevisende, idet han nemlig udtalte den bestemte Ansættelse, at det var rigtigt, at Staten efterhaanden gif over til selv at assurere. Det var et Spørgsmaal, der ogsaa kom frem under Forhandlingen om Trafikministerens Budget, og jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra min ærede Kollega, og det Standpunkt, at Staten selv skal overtage Assurancen af visse Bygninger, navnlig Brugsbygninger, idet han tog særligt Forbehold med Hensyn til Slotte. Det er nu hans Sag, men jeg kan ogsaa indrømme, at det vilde være naturligt, at Staten gif til at assurere sine egne Bygninger; dog vil jeg rigtig nok sige, at jeg i det konkrete Tilfælde, der her foreligger, aldrig vil kunne tilraade, at Staten selv overtog Assurancen, uden at man foretog de Bygningsforanstaltninger til et Beløb af 22,000 Kr., hvorom det her drejer sig. Jeg er overbevist om, at hvis ærede Medlemmer af Finansudvalget kom ind i Fabrikken og saa den, vilde de give mig Ret dert. Nu er Forholdet tillige saaledes i Djebløkket, at der ved denne Bevilling af 22,000 Kr. vilde kunne spares 900 Kr. om Aaret. Det er klart, at det baade er Renten og en vis Amortisation af denne Sum, saa at Sagen finansielt set kunde være ganske hensigtsmæssig. Nu siger rigtig nok den ærede Ordfører, at man ikke kan vide, om ikke andre Assuranceelskaber vilde gøre det endnu billigere end det, vi have henvendt os til og faaet Tilbud fra, nemlig Selskabet „Magdeburg“, som uden disse Bygningsforanstaltninger vil overtage Assurancen til en vis Pris. Men dets er det tvivlsomt, om man kan faa noget andet Selskab til at overtage Assurancen, og dels kan man ikke forlange, at Staten saa at sige skal gaa med Tiggerposen i Haanden rundt til alle Selskaberne, og dertil kommer endelig, at det er usikkert, om noget Selskab

vilde gøre det billigere. Thi, selv om man nu modtog et fordelagtigt Svar, vilde maaste Prisen til næste Aar blive sat op; det har man ikke den mindste Garanti imod. Fordi en Agent her i Byen interesserer sig for at faa saa mange Assurancesummer som muligt og derfor gaar ind paa Assurance, saa ved man ikke, om han ikke bliver desavoueret kort efter. Derfor maa jeg finde det foreslaede baade økonomisk og naturligt, selv om man ikke vil gaa over til at være sin egen Assurandør, og fornuftigt og hensigtsmæssigt, hvis man vil gaa over dertil. Jeg skal derfor meget anbefale, at denne Sum bevilges; hvis den ikke bliver bevilget her, vil jeg ogsaa forsøge paa dette Punkt, om det ikke skulde lykkes mig andetsteds, og om jeg ikke paa et senere Standpunkt ogsaa kunde faa dette Ting med til denne Foranstaltning, der virkelig efter min Formening maa siges at være hensigtsmæssig.

Hvad Vædringsforslagene til § 22 angaar, er der kun meger saa, som jeg skal omtale. Der er for det første Spørgsmaalet om Generalkommandolægerne, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Køkkentved) allerede har omtalt, og med Hensyn til hvilket jeg ganske kan henholde mig til, hvad han sagde. Det er virkelig et naturligt Forlangende, naar der er paalagt Lægerne et saa betydelig forøget Arbejde, som her er Tilfældet. Da det kan konstateres, at hverken de militære eller de andre statslønede Læger lønnes fuldt ud af Staten for deres Tids Anvendelse, men kun saaledes, at de absolut maa have Krav paa en vis Fritid for at kunne tjene, hvad de for Resten behøve, saa forekommer det mig, at man ogsaa her, hvor Arbejdet er forøget, maa forøge deres Honorar. Den ærede Ordfører sagde ved 2den Behandling, at der ikke var fremkommet noget nyt med Hensyn til denne Post, og at der derfor ikke var Grund til at forandre Standpunkt, men jeg vil dog sige, at andet nyt og bedre end det, der foreligger, kan der ikke fremkomme. Jeg tror ogsaa, at det er den ærede Ordfører bekendt, at de omtalte Læger faa Honorarene nu — men de gives af en Konto, som egentlig slet ikke er bestemt dertil — idet Krigsministeren aldeles ikke kan forsvare at lade dem have det forøgede Arbejde uden paa en eller anden